

K válce v Gaze a podpoře palestinského lidu

„Tuto válku si obyvatelstvo ani jedné ze stran nepřálo. Násilí Hamásu proti obyčejným lidem, z nichž někteří se podíleli na humanitární podpoře obyvatel Pásma Gazy vězněných izraelským státem a další se sešli na hudebním festivalu, mělo za cíl vrazit ještě hlubší klín mezi obě populace, které jsou oběťmi konfrontace mezi dvěma stranami konfliktu, státem Hamásu v Pásmu Gazy a izraelským státem.“

Od doby, kdy jsme napsali v listopadu 2023 tato slova,¹ se situace jen zhoršila. Pár desítek rukojmích, která přežila mučení Hamásu a bombardování izraelské armády, je pořád v zajetí. Desítky tisíc Palestinců a Palestinek zemřely, byly zavražděny izraelskými jednotkami, stovky palestinských vězňů chycených izraelskou armádou jak v Gaze, tak na Západním břehu byly poslány k tisícovkám těch, co jsou drženy, často bez byť jen zdání soudu, ve vězeních izraelského státu, osadníci vyzbrojení a chránění izraelskou armádou podnikají sériové pogromy proti vesničanům na Západním břehu – taková jsou fakta války, která trvá již sedm měsíců.

Xenofobní izraelská exekutiva připravuje zahájení ofenzívy proti uprchlickým táborem v Rafahu jižně od Pásma Gazy, zatímco Hamás používá Palestince v Gaze, tak jako od začátku konfliktu, jako lidské štíty, jako masu v pohybu, za níž se skrývá. Úmyslem izraelské exekutivy je potrestat celou palestinskou populaci onoho území, protože se v jejích očích měla provinit tím, že podporuje Hamás a nedovedla se ho zbavit.

Hamás je „reakční náboženská organizace, která si nepřejí osvobození palestinského lidu a je připravena bez jakýchkoli skrupulí obětovat jeho životy, aby v celém regionu zavedla teokratický režim podle vzoru svého státu, který vytvořila v Pásmu Gazy“.²

Do jisté míry byla tato organizace používána izraelskou krajní pravicí k tomu, aby oslabilu Palestinskou samosprávu a Organizaci pro osvobození Palestiny. „Byla to izraelská vláda, byli jsme to my, kdo stvořil Hamás, abychom v dané době vytvořili páku proti Fatahu. Mysleli jsme, že bude modlitební organizací, která se bude škorpit s Fatahem, nemohli jsme předvídat, čím se stane. Je však naším výtvořem, taková jsou fakta,“ prohlásil Avi Primor, někdejší izraelský velvyslanec v Německu, Evropské unii, Belgii a Lucembursku a někdejší tiskový mluvčí ministra zahraničních věcí ve vládě Jicchaka Rabina, v roce 2017.³

Odhlédneme-li od diplomatických gest zemí kolem Spojených států, které mají upřímný zájem, alespoň pro tuto chvíli, na ukončení konfliktu, je postoj izraelské exekutivy jednoduchý a symetrický k postoji Hamásu: první z nich chce pokračovat ve válce bez jakéhokoli vyjednávání, včetně vyjednávání o rukojmích, druhý chce válku zastavit, protože ho stojí příliš moc, jak vojensky, tak jde-li o jeho popularitu mezi palestinskou populací (vyčerpanou konfliktem, pro který se nerozhodla), zatímco prodlužuje ad infinitum vyjednávání o rukojmích, která jsou jeho jedinou „komoditou“, co má.

¹ <http://mouvement-communiste.com/documents/MC/Leaflets/BLT2311CZvF.pdf>

² <http://mouvement-communiste.com/documents/MC/Leaflets/BLT2311CZvF.pdf>

³ <https://www.youtube.com/watch?v=5I7D09ek6IE>

Palestinský lid je vedlejší obětí pokračujícího geopolitického konfliktu

Geopolitický rozměr současné války vystupuje stále víc do popředí. Hlavní západní země sdružené kolem Spojených států brání izraelský stát. Ten je jejich hlavním spojencem na Středním východě, v oblasti roztržené mezi „západní“ blok a nepřátelský blok tvořený kolem Ruska a Číny, zastoupený v regionu Iránem a jeho mulláhy.

Válečné kroky mezi Teheránem a Tel Avivem jsou součástí onoho kontextu. O palestinský lid, bez velkých šancí na své osvobození, se nezajímá žádný ze zúčastněných. Je rukojmím oněch nepřátelských bloků stejně jako Hamásu a izraelského státu.

- Osud palestinského lidu je víc v rukou Izraelců a Izraelek, kteří stále násilněji zpochybňují „svou“ exekutivu, než v rukou svých údajných, falešných přátel v čele Spojených států, evropských zemí, Iránu, Číny, Ruska, Turecka a přilehlých arabských zemí.
- Palestinský osud nemusí být nezvratitelný, pokud zajde izraelská opozice vůči izraelské vládě tak daleko, že zpochybní institucionální základy xenofobie namířené proti palestinskému lidu tím, že napadne principy a strukturu „židovského“ státu a skrze to dosáhne i k utlačovanému palestinskému obyvatelstvu.
- Osud palestinské populace by mohl být jiný, existoval-li by ozbrojený odpor proti izraelské kolonizaci, který by nebyl kontrolovaný Hamásem a Islámským džihádem.
- Osud palestinského lidu se by se mohl radikálně změnit, byl-li by definitivně poražen antisemitismus maskovaný za antisionismus – a zaujalo-li by jeho místo aktivní nepřátelství k těm palestinským organizacím, které onen antisionismus přizívají, a jejich iránským sponzorům z rusko-čínského bloku.

Rovněž je zcela zjevné, že ani tyto podmínky by nebyly dostatečné, kdyby se spravedlivý boj pales-

tinského lidu proti apartheidu a kolonialismu organizovanému izraelským státem nespojil s bojem iránského lidu, který se po desetiletí snaží osvobodit z područí teokracie. Jeho boj je tentýž jako boj izraelských obyvatel, kteří nesouhlasí se svou exekutivou, a jako boj palestinské populace proti státu Izrael. Onen boj je zcela jistě mezi-třídní, jak ve svých cílech, tak svým sociálním složením, ale pokud se zradikalizuje a především pokud půjde za fází požadování demokratické reformy státu směrem k úsilí o dobytí prostorů pro politické a individuální svobody, mohl by překročit svou původní dimenzi a uvolnit cestu internacionalistickému třídnímu boji, který je jedinou důslednou cestou k vítězství. A to zahrnuje uspokojení svobodomyšlných aspirací utlačovaných.

Takzvaní „podporovatelé palestinského lidu“ jsou *de facto* v táboře čínsko-ruského bloku

Při tom všem zůstává skutečností, že rychlé „řešení“ takzvané palestinské otázky je na agendě jen stěží. Nic na tom nezmění ani demonstrace ve Spojených státech a **západní** Evropě na podporu palestinského odporu a proti masakrům v Pásmu Gazy.

Bývají charakterizované:

- trestuhodným mlčením o pogromu ze 7. října 2023;
- asymetrií, jde-li o odsouzení zvěrstev, k nimž v oblasti došlo; za současnou situaci se činí zodpovědným pouze Izrael; schází jakékoli zjevné nepřátelství k Hamásu, Muslimskému bratrstvu, Hizballáhu a teokratickému režimu v Iránu;
- tolerováním náboženských vyjádření, zásadně muslimských, včetně kolektivních modliteb a islámských šátků; skutečně svobodomyšlně politicky uvažující hnutí by v tomto případě mělo taková vyjádření odmítnout, protože se stávají politickými, a to především s odkazem na statečný boj (v první řadě) žen v Iránu proti tamní teokracii, který pálil a strhával šátky jako režimní nástroj ženského útlačení; onen boj představuje naději, která se nesmí zrazovat, pro celou oblast;

- politickým podřízením perspektivě vytvoření nového státu, v tomto případě palestinského, a jeho vlajce;
- nejednoznačností sloganu „from the river to the sea“, který používá Hamás a jiní a který implikuje vyhnání Židů z Palestiny.

Politických chyb je příliš mnoho – a dělají z těchto hnutí, nepochybně bez jejich vědomí, loutky v rukou Hamásu, iránských mulláhů, ruských a čínských diktátorů... Pokud by protesty proti masakrování palestinského lidu vycházely ze skutečně svobodomyšlné orientace, nebo dokonce jednoduše „humanistické“, musely by mezi své nepřítelů zahrnout rovněž všechny ty, kdo je zneužívají.

Potíž je, že organizátoři protestů proti vražedné invazi do Pásmu Gazy a proti opakovaným zvěrstvům proti palestinské populaci na Západním břehu nerozumí, nebo odmítají rozumět, tomu, že se protesty odehrávají uvnitř geopolitického rámce generalizované války a vytváření dvou velkých nepřátelských bloků. Dvou bloků, které se již utkávají, za cenu obrovského krveprolití a vražedné destrukce, v Ukrajině, kam Rusko podniklo kolonizátorskou invazi. Být pouze proti imperialistickému „Západu“ znamená objektivně sloužit k posílení konkurenčního imperialistického bloku, který se rychle formuje kolem Číny, Ruska a Iránu.

Pokus srovnávat tyto pro-palestinské protesty s hnutími proti válce ve Vietnamu v šedesátých letech dvacátého století odhaluje naprosté nepochopení (pokud ne trestuhodné překroucení) tehdejších protiválečných protestů. Tehdy jsme byli svědky početných dezercí mladých amerických odvedenců, zatímco velké části vietnamské populace vedly, ačkoli byly manipulované severovietnamským stalinistickým režimem, odhodlaný boj proti loutkové jihovietnamské vládě v Saigonu. Dnes nevykazuje izraelská armáda žádné významné případy dezercí a významná část palestinské populace

má, naštěstí, daleko k tomu, aby brala reakční projekt teokratických palestinských frakcí za svůj. Záčínají být naopak slyšet nesouhlasné palestinské a izraelské hlasy, které volají po sjednoceném sekulárním a demokratickém státu, kde by „každý obyvatel a obyvatelka, židovského i palestinského původu, požívali stejných práv“.⁴

Boj proti americkému imperialismu, který vedl k válce ve Vietnamu, byl tím, že vyjadřoval svobodomyšlné a třídní aspirace, prvním aktem třídní polarizace, která vyprodukovala mezinárodní proletářskou revoluční vlnu šedesátých a sedmdesátých let dvacátého století. Ta v několika pokročilých kapitalistických zemích kulminovala zrodem a rozvojem autonomie pracujících.

Proti masakrům a jejich sponzorům

S ohledem na urgentnost situace a utrpení palestinského lidu je jediným realistickým postojem volat po jednostranném zastavení palby, propuštění rukojmí na obou stranách, navýšení humanitární pomoci uprchlíkům, svobodě pohybu pro palestinskou populaci v Pásmu Gazy, ukončení osadnického násilí proti obyvatelstvu Západního břehu. Není to žádný minimální program. Je to prostě jen vyjádření přání, aby masakry pracujících skončily a aby lidé mohli začít žít bez strachu. Teď se zdá, že dokonce ani naplnění takto základních přání není v rukou pracujících samotných, a to extrémně ztěžuje šance, že naplnění dojdou.

Plán, jehož směrem by se měli dívat všichni upřímní stoupenci revoluce, by měl zahrnovat restart třídního boje v Izraeli a v oblastech obývaných převážně palestinským lidem, stejně jako jejich sbratřování (proti „jejich vlastním“ státům, státu Izraele, Hamásu i Palestinské samosprávě).

Do tohoto taktického plánu je potřeba zahrnout i koordinaci s boji proti režimu mulláhů v Iránu, kde

⁴ "Chci, aby tady každý žil pod toutéž ústavou a toutéž společenskou smlouvou, která bude zaručovat svobodu, spravedlnost a důstojnost pro všechny."

"One-state solution gains ground as Palestinians battle for equal rights." The Guardian:
<https://www.theguardian.com/world/2019/mar/13/one->

[state-solution-gains-ground-as-palestinians-battle-for-equal-rights](https://arabcenterdc.org/resource/shifting-the-paradigm-the-one-state-solution-as-a-path-to-peace/)

Viz též: "Shifting the Paradigm: The One-State Solution as a Path to Peace", Samir Elchahabi:
<https://arabcenterdc.org/resource/shifting-the-paradigm-the-one-state-solution-as-a-path-to-peace/>

nejodhodlanější části demokratického hnutí zahájily proces sbližování s ilegálním hnutím pracujících.

Irán je v oblasti, o níž mluvíme, zemi, kde jsou objektivní a subjektivní podmínky proletářskému revolučnímu procesu nejprůzračnější. Tato perspektiva nás inspiruje po mnoho let.

Tento taktický plán odpovídá strategii shrnuté dvěma historickými postuláty revolučního hnutí pracujících: přiznat prioritu boji proti vlastní vládnoucí třídě a změnit kapitalistickou válku v třídní. K téhle linii se hlásíme, takže i k opozici vůči všem státům, bez výjimek. Cílem zůstává osvobození všech lidských bytostí z područí kapitalismu a jakéhokoli ekonomického a společenského uspořádání založeného na třídním rozdělení, bez ohledu na jeho institucionální formu (autoritářskou, buržoazně demokratickou, plebiscitárně demokratickou, fašistickou atd.) a bez ohledu na jeho vlajku.

Brusel, Paříž, Praha, 8. května 2024

„Dospěl jsem postupně k přesvědčení – a jde jen o to, vstoupit je do hlavy anglické dělnické třídy – že se tady v Anglii nikdy nezmůže na nic rozhodujícího, dokud se ve své politice vůči Irsku nedistancuje co nejvýrazněji od politiky vládnoucích tříd, dokud nepůjde nejenom společně s Iry, ale nedá také sama podnět k rozpuštění Unie, utvořené v roce 1801, a k jejímu nahrazení svobodnými federálními vztahy. A nesmí to udělat jen jako projev sympatií vůči Irsku, nýbrž jako něco, co si vyžadují zájmy anglického proletariátu. Neudělá-li to, dá se anglický lid vodit i nadále vládnoucími třídami na provázku, protože pak bude muset on s nimi stát v jedné frontě vůči Irsku. Každé hnutí lidu v Anglii samé je paralyzováno roztržkou s Iry, kteří tvoří ve vlastní Anglii velmi významnou část dělnické třídy.

Karl Marx⁵

Naše předchozí ke Gaze prohlášení jsou:

::: Masakry v Izraeli a Gaze urychlují běh směrem ke globálnímu ozbrojenému konfliktu. Zastavit ho může jen třídní válka⁶

::: Několik dalších slov k válce mezi Izraelem a Hamásem⁷

V češtině jsme vydali též:

::: Palestina: dva státy proti proletariátu⁸

Ve francouzštině si přečtěte:

::: Dernières nouvelles de Palestine⁹

::: L'invasion israélienne de Gaza: un nouvel épisode d'électorisme guerrier¹⁰

⁵ Marxův dopis Ludwigu Kugelmannovi, 29. listopadu 1869; K. Marx – B, Engels: Spisy, Svazek 32

⁶ <http://mouvement-communiste.com/documents/MC/Leaflets/BLT2310CZvF.pdf>

⁷ <http://mouvement-communiste.com/documents/MC/Leaflets/BLT2311CZvF.pdf>

⁸ http://mouvement-communiste.com/documents/MC/Letters/LTMC0205v_cz_final.pdf

⁹ <https://mouvement-communiste.com/documents/MC/Letters/LTMC0308.pdf>

¹⁰ <https://mouvement-communiste.com/documents/MC/Letters/LTMC0929.pdf>